

[Statsministeren.]

undervisningsminister Helveg Petersen i spidsen, har holdt møde på Rådhuspladsen og opfordret regeringen til at tage et initiativ i Vietnamspørgsmålet. Jeg har tidligere stillet mig skeptisk over for forslag i denne retning. Det er ikke fredsiniciativer, der har manglet. Mange har forsøgt sig allerede, og flere har budt sig til. De seneste begivenheder omkring den påståede, men af Nordvietnam benægtede fredsføler gennem en italiensk diplomat har vist, at den megen iver, kombineret med lækager i pressen, kan vanskeliggøre vejen til forhandlingsbordet i stedet for at lette den. Denne skepsis nærer jeg stadig.

Når jeg alligevel ikke vil afvise at tage tanken op til fornyet drøftelse, skyldes det to ting. For det første, at Wilson — den britiske premierminister — „skal til Moskva. For det andet, at det står i Englands og Sovjetunionens magt at genindkalde Genèvekonferencen, hvis de er enige om det. Jeg har ingen viden, om den britiske premierminister har i tankerne at gøre et forsøg i denne retning, men hvis han har det, kan det ikke være skadeligt at have også de nordiske landes støtte bag sig i et eventuelt forsøg. Han har tidligere prøvet et Commonwealth-initiativ med den begrundelse, at det ville omfatte både NATO-lande og ikke-NATO-lande. Det gør Norden også. En fælles nordisk udtalelse i denne retning på rette tidspunkt er en overvejelse værd.

Jeg er klar over, at det ikke specielt var et initiativ af denne art, der lå talerne på Rådhuspladsen på sinde. Men jeg er overbevist om, at de vil betragte det som en imødekommelse. Målet; fred i Vietnam, er vi enige om.“

For at forberede en eventuel drøftelse om et initiativ i denne retning har jeg den 5. januar skrevet til den britiske premierminister, Harold Wilson, og bl. a. spurgt om hans vurdering af Vietnam-situationen, dels som den er i øjeblikket, dels med henblik på hans rejse til Moskva til februar. Han har gennem den danske ambassadør i London lovet at ville sætte sig i forbindelse med mig, så snart han vender tilbage fra den konference, han i øjeblikket tager del i i Lagos. Når jeg har modtaget hans svar, vil rege-

ringen tage stilling til, om og hvorledes der kan gås videre med disse tanker. Jeg har underrettet statsminister Borten og statsminister Erlander om denne henvendelse og agter naturligvis at redegøre for disse tanker på det nærmest kommende møde i det udenrigspolitiske nævn.

Udenrigsministeren (Per Hækkerup): Jeg vil først takke ordførerne og de øvrige deltagere i debatten for de bidrag, de har ydet til belysningen af en række udenrigspolitiske problemer.

Det er blevet nævnt af flere, at det var ønskeligt, at vi noget hyppigere havde udenrigspolitiske debatter. Det spørgsmål har været rejst tidligere, og jeg kan sige, som jeg tidligere har sagt, at det er jeg for mit vedkommende helt enig i. Jeg er også enig i, at det ville være hensigtsmæssigt, om vi kunne dele debatterne op, således at den enkelte debat kom til at samle sig om et eller andet hovedemne eller en begrænset kreds af emner. Vi får i næste uge mulighed for at føre en mere generel drøftelse om u-landsproblemerne, og der er jo ikke spor i vejen for, at vi, hvis der er tilslutning i partierne til det, med visse mellemrum kan tage andre sider af vort forhold til udlandet op til gennemdrøftelse. Det vil jeg som sagt gerne være med til.

Blandt de emner, der har været nævnt, har flere talere været inde på problemet omkring FNs fredsbevarende aktioner og Danmarks deltagelse heri. Hr. Per Federspiel mente, at det vel nok ville blive svært at få finansieret fremtidige fredsbevarende FN-aktioner, og jeg tror, det var hr. Poul Møller, der var inde på det samme problem. Det tror jeg sådan set også det vil. Jeg er enig med hr. Poul Møller i, at FNs finanskriser vel midlertidigt er løst, men kun midlertidigt, at der ikke er fundet nogen endelig løsning på FNs finansproblemer, at det er særdeles betydningsfuldt, at det sker, og at det ganske særlig er med hensyn til de fredsbevarende aktioner, at problemet gør sig gældende.

Der findes i øjeblikket et udvalg under FN, som arbejder med problemet om en permanent ordning til finansiering af de fredsbevarende operationer, og spørgsmålet om FNs finansielle vanskeligheder skulle være løst, hvis det finder frem til en tilfreds-